ΕΥΤΥΧΙΑ ΓΙΑΝΝΑΚΗ

ΣΤΗ ΦΩΛΙΑ ΤΟΥ ΙΠΠΟΚΑΜΠΟΥ

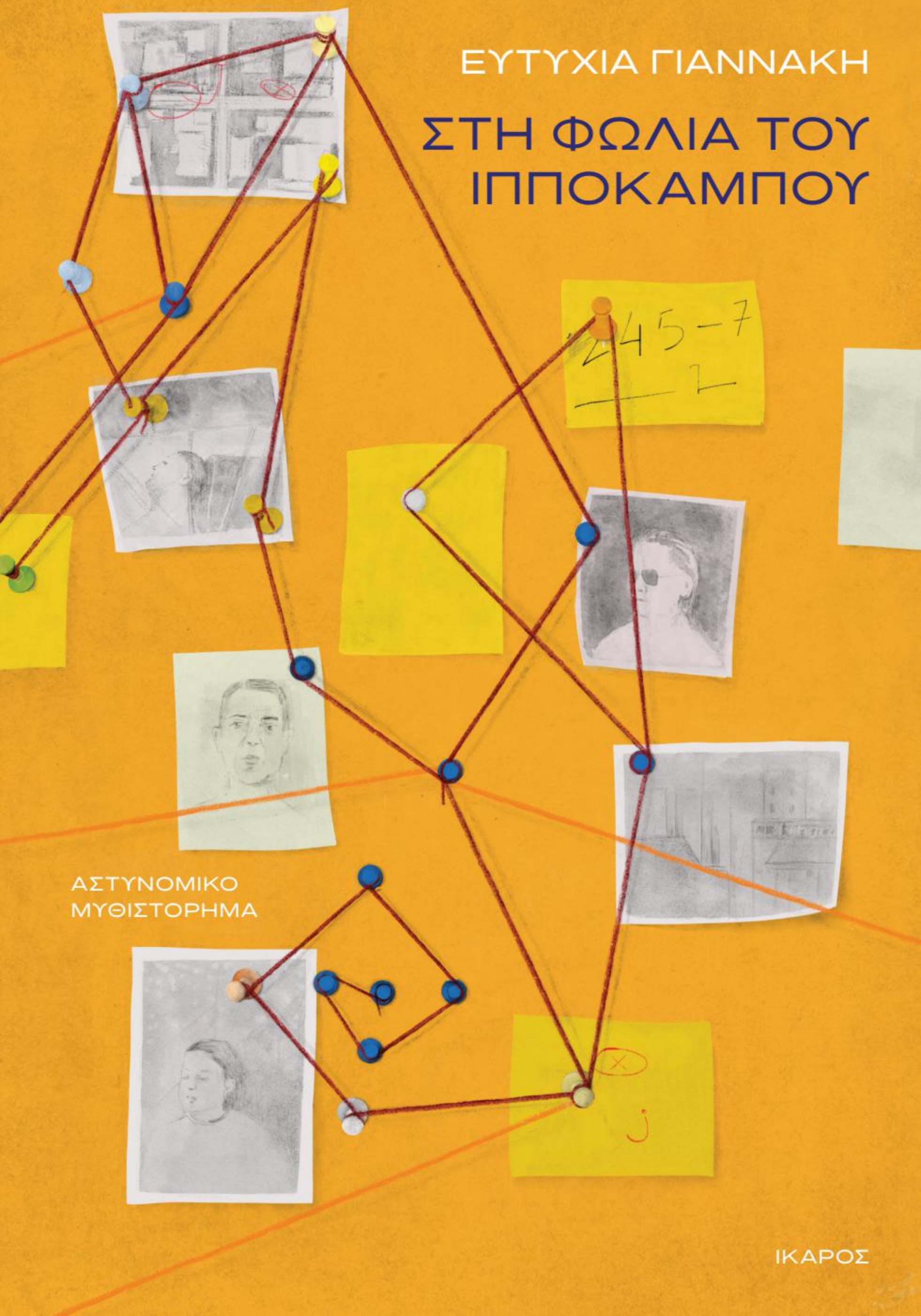

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΙΚΑΡΟΣ

ΣΤΗ ΦΩΛΙΑ ΤΟΥ ΙΠΠΟΚΑΜΠΟΥ

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

© 2021, Ευτυχία Γιαννάκη & Εκδόσεις Ίκαρος
ISBN 978-960-572-423-8

ΕΥΤΥΧΙΑ ΓΙΑΝΝΑΚΗ

ΣΤΗ ΦΩΛΙΑ ΤΟΥ ΙΠΠΟΚΑΜΠΟΥ

αστυνομικό μυθιστόρημα

ΙΚΑΡΟΣ

Στην Αυγή,

για το αστείρευτο φως της.

Όταν δεν υπάρχει γύρω μας τίποτα το αληθινό,
πώς να υποψιαστούμε ότι όλα είναι ψεύτικα;

Δημήτρης Λιαντίνης

Ο Θεός ήτανε κουρασμένος.
Είχε ξαπλώσει σ' ένα βράχο ψηλά στον ουρανό και είχε γυρίσει την πλάτη του στη γη. Για πρώτη φορά αισθάνθηκε θλίψη και μια μεγάλη ανία. Έβλεπε τους ανθρώπους μικρούς, γελοίους –αυτούς που στη δική του γλώσσα ονόμαζε όντα– και τον έπιασε ένας τρομερός θυμός γιατί τους είχε πλάσει με τόση αγάπη. Αλλά αυτό είχε συμβεί τόσο παλιά, που δεν θυμόταν τίποτα. Και τώρα ήτανε γέρος. Η αγάπη του του φαινότανε κι αυτή παλιά και τον έπιασε νοσταλγία για το πάθος που είχε όταν ονειρεύτηκε τον κόσμο.

Μαργαρίτα Καραπάνου, *Ο υπνοβάτης*

Ο ΘΕΟΣ

0.

Άμεση έμμεση δράση

Αθήνα, 21 Ιουνίου 2020

«Εκατό; Με ακούτε; Συνέβη κάτι φοβερό».

Ένα ζεστό, αδιάφορο πρωινό κρέμεται στην άλλη άκρη της γραμμής.

«Κυρία μου, δεν ακούγεστε. Μιλήστε πιο δυνατά παρακαλώ».

«Ναι. Με ακούτε τώρα; Ελάτε γρήγορα».

«Ηρεμήστε και πείτε μου τι ακριβώς συμβαίνει απομακρύνοντας τον σκύλο από το ακουστικό».

Τα δευτερόλεπτα μετακινούνται αργά στο ρολόι του τοίχου. Η πόλη παραμένει ακίνητη έξω από το παράθυρο.

«Δεν έχω σκύλο, μόνο ο γιος μου είναι εδώ», διαμαρτύρεται η φωνή.

«Ο γιος σας γαβγίζει;»

«Τι μου λέτε;»

«Λέω ότι δεν σας ακούω εξαιτίας ενός γαβγίσματος».

«Α, το κυνηγόσκυλο. Είναι από την απέναντι πολυκατοικία. Μας έχει τρελάνει όλη την καραντίνα. Φαίνεται πως το έχουμε συνηθίσει τόσο, που δεν το ακούμε πια».

«Πηγαίνετε κάπου να σας ακούω πιο καθαρά παρακαλώ».

«Ναι, με ακούτε τώρα; Κάποιος επιπλέει ακίνητος στην πισίνα του διπλανού διαμερίσματος».

«Τα στοιχεία σας παρακαλώ και από πού μας καλείτε».

Τα γράμματα μπαίνουν στο χαρτί, το γραφείο τρέμει. Οι λέξεις δεν είναι πια αέρας κοπανιστός. Μπορούν να ταρακουνήσουν το κτίριο, τα σύρματα των τηλεφωνικών γραμμών και ολόκληρη την πόλη.

«Ονομάζομαι Μαριάννα Αγγελοπούλου. Από την Αναγνωστοπούλου στο Κολωνάκι παίρνω».

Η περιοχή ξεκλειδώνει κάποια αντανακλαστικά άμεσης αντίδρασης στον υπάλληλο της Άμεσης Δράσης. Το αυτί του κολλάει στο φθαρμένο ακουστικό και η σπονδυλική του στήλη τεντώνεται.

«Ναι, συνεχίστε».

«Ο γείτονας λείπει κι ένας άντρας με κοστούμι είναι νεκρός στην πισίνα του».

Πισίνα, Κολωνάκι, πνιγμός. Το περιστατικό ακούγεται σοβαρό, με την προϋπόθεση ότι η φωνή δεν τα έχει χάσει.

«Μιλήστε πιο αργά σας παρακαλώ. Είστε μόνη;»

Το πρώτο που πρέπει να εξετάσει κανείς, έχοντας πρόσβαση μόνο σε μια φωνή, είναι αν το μυαλό στέκει στη θέση του. Ένας παροξυσμός, ένα ψυχωσικό επεισόδιο, μια πλάκα, ένα στοίχημα που χάθηκε δεν είναι σπάνια

στο κέντρο της πόλης. Τα αθώα τέρατα είναι ικανά για όλα, έτσι όπως ζουν μαντρωμένα στα διαμερίσματά τους το τελευταίο διάστημα. Πρέπει να τρέχει κανείς για να τα σώσει.

«Επαναλαμβάνω, είστε μόνη;»

«Όχι, είμαι με τον σύζυγό μου και το παιδί μου».

Άρα δεν είναι μια μοναχική παλαβιάρα. Το πρώτο συμπέρασμα λειτουργεί υπέρ της. Τικ.

«Πού είναι ο σύζυγός σας; Τον βλέπετε;»

«Ναι, είναι στο διπλανό μπαλκόνι. Πήδηξε για να δει τι συμβαίνει».

Υπάρχει όντως σύζυγος. Δεύτερο τικ.

«Στο διπλανό μπαλκόνι που έχει και πισίνα είπατε».

«Μάλιστα, στο ρετιρέ είμαστε. Ελάτε γρήγορα».

Δεν πέφτει σε αντιφάσεις. Τρίτο τικ.

Δεν είναι μόνη, δεν φαντάζεται πίνοντας στις εννιά το πρωί, υπάρχει ένας σύζυγος που την αντέχει και έχει αναλάβει ήδη δράση. Τα στοιχεία κερδίζουν την εμπιστοσύνη του υπαλλήλου, του λειτουργού, του οργάνου, όπως θέλει να τον πει κανείς. Το στιλό γεμίζει το χαρτί. Τικ, τικ, τικ.

Ο υπάλληλος ζεσταίνεται.

«Καλέσατε το ΕΚΑΒ;»

Η φωνή του τη χαϊδεύει. Ένα ξαφνικό ειδύλλιο.

«Όχι. Δεν ήξερα τι να κάνω. Κάλεσα αμέσως εσάς. Είναι ακίνητος σας λέω. Η Άμεση Δράση δεν είστε;»

Σχεδόν άμεση, θέλει να της πει. Άμεση, έμμεση δεν έχει τόση σημασία, αρκεί να περνάει κανείς στη δράση κάποια στιγμή. Η γυναίκα εκνευρίζεται με την καθυστέ-

ρηση κι ανεβάζει στροφές. Ο σκύλος ακούγεται ξανά στο βάθος.

«Καταλαβαίνετε τι σας λέω; Η κατάσταση είναι σοβαρή».

Όχι, όχι, παρά την αναστάτωσή της ακούγεται συγκροτημένη και της αξίζει βοήθεια. Δεν την αξίζουν όλες.

«Πώς λέγεται ο γείτονάς σας;»

«Γιώργος Δελλής. Ο γνωστός ζωγράφος. Τον φωνάξαμε, αλλά δεν απαντάει».

Να τες και οι φίρμες. Το πράγμα ζορίζει διπλά. Τι αταξία έκαναν πάλι αυτά τα τέρατα;

«Μείνετε εκεί που είστε παρακαλώ και δώστε μου τη διεύθυνσή σας».

«Αναγνωστοπούλου και Πινδάρου, στο Κολωνάκι».

«Στέλνουμε αμέσως περιπολικό, κυρία μου. Θα χτυπήσουμε το κουδούνι σας. Σημείωσα το όνομά σας. Αγγελοπούλου».

Ο γίγαντας ξυπνάει και δεν αστειεύεται. Αν του λέει ασυναρτησίες, αν τον κάλεσε για ψύλλου πήδημα, ήρθε η στιγμή να μπλέξει. Με τον γίγαντα δεν παίζεις. Τον παίρνεις στα σοβαρά για να σε πάρει στα σοβαρά, σύμφωνα με την αρχή της αμοιβαιότητας μεταξύ μερών που συντηρούν μια κοινή αντίληψη της πραγματικότητας.

«Όλα θα πάνε καλά. Μείνετε εκεί που είστε και μην ανησυχείτε».

Κι άλλο χάδι. Τικ, τικ, τικ.

«Αγγελόπουλος. Το επίθετο του συζύγου μου. Στο ρετιρέ είμαστε», επιμένει η γυναίκα στα πρακτικά, γνωρί-

ζοντας πως ο γίγαντας, παρά την όψιμη γλύκα στη φωνή του, μπορεί ασφαλώς να μπερδευτεί.

Ίσως η εμπιστοσύνη μεταξύ των μερών να μην είναι τόση όση επιβάλλει η αρχή της αμοιβαιότητας. Η επανάληψη ραγίζει την καρδιά του γίγαντα, που γίνεται ξανά απότομος. Γνωρίζει ότι οι αστοί μπορούν να του τινάξουν τα πέταλα στον αέρα αν αντιληφθούν ότι δεν ακολουθεί τις διαδικασίες κατά γράμμα. Ο υπολογιστής μπροστά του κολλάει, αλλά γι' αυτό υπάρχουν πάντα τα χαρτιά. Σημειώνει. Τικ, τικ, τικ.

«Εντάξει, κυρία μου, κράτησα τα στοιχεία σας. Ένα περιπολικό είναι καθ' οδόν».

Η κλήση διακόπτεται.

Ο γίγαντας ξυπνάει και είναι έτοιμος να βάλει τάξη στην πόλη.

Στέλνει σήμα.

Είναι ο θεός αυτού του κόσμου. Ενός κόσμου που τρίζει τα δόντια του τη νύχτα από την ανησυχία. Ενός κόσμου που δεν ανασαίνει.

Ο ΧΡΟΝΟΣ

1.

Το νερό καθρέφτης

Κολωνάκι, λίγο πριν από το τηλεφώνημα

Κατάλαβε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά όταν είδε το παιδί πασαλειμμένο με αίμα. Καθόταν κουλουριασμένο στο μπαλκόνι και μασουλούσε ένα ξύλινο πινέλο. Αν ήταν λίγο πιο παρατηρητική, θα καταλάβαινε ότι δεν είχε πασαλειφτεί με αίμα, αλλά με κόκκινο χρώμα. Η πρώτη ματιά ωστόσο την ξεγέλασε και πίστεψε ότι ο μεγάλος λεκές που απλωνόταν στην πιτζάμα του γιου της ήταν αίμα. Οι κάλτσες του ήταν βρεγμένες, αλλά αυτό δεν μπορούσε να το δει πίσω από την τζαμαρία.

Ο καβγάς είχε κορυφωθεί λίγα λεπτά νωρίτερα, έτσι όπως κορυφώνονται οι καβγάδες των ζευγαριών τα οποία δεν σκοπεύουν να χωρίσουν, με παράπονα και αλληλοκατηγορίες που απαιτούν απλώς μια ελαφρά αλλαγή πλεύσης, διαισθανόμενα μάλλον ότι η διαφωνία τους περισσότερο συντηρεί παρά ανατρέπει τη βαλτώδη ερωτική ζωή τους. Όσα προηγήθηκαν δεν ήταν παρά μια θορυβώδης

άσκηση εκτόνωσης για να πάρει μπρος η μέρα τους, και το χειρότερο ήταν πως το γνώριζαν και οι δύο. Έκαναν συντονισμένα ένα μικρό μαρσάρισμα, όπως πατάει κανείς το γκάζι σε ένα παλιό αυτοκίνητο για να βεβαιωθεί ότι η μηχανή δεν πρόκειται να σβήσει.

Η ερωτική τους σχέση έσβηνε, αλλά όλα τα υπόλοιπα συνέχιζαν στον γνωστό ρυθμό, με το πρωινό να σερβίρεται στην ώρα του από τη γυναίκα που τους βοηθούσε στο σπίτι. Καταβρόχθισαν τη φρουτοσαλάτα ανάμεσα σε φωνές που κάλυπταν η μία την άλλη, καθαρίζοντας τον λαιμό τους με μεγάλες γουλιές από γάλα καρύδας. Τη στιγμή που μύρισε η ομελέτα από την κουζίνα, πετάχτηκαν απ' τις καρέκλες τους σαν να είχε δοθεί σήμα ότι ο καβγάς έπρεπε να κορυφωθεί. Εκείνος έπαιζε με έναν πλαστικό δεινόσαυρο κι εκείνη κρατούσε ένα πλαστικό αυτοκινητάκι. Αν δεν άκουγε κανείς τι έλεγαν, θα υπέθετε ότι επρόκειτο για κάποιο παιχνίδι που αναπαριστούσε μια ταινία καταστροφής, με τον δεινόσαυρο να χοροπηδάει στη χοντρή παλάμη του άντρα προετοιμάζοντας την επίθεσή του στο ανυπεράσπιστο Autobianchi, που δεν είχε καμία τύχη στα μαλακά δάχτυλα της γυναίκας, με το αψεγάδιαστο ομολογουμένως μανικιούρ. Η βοηθός, που μαγείρευε στην κουζίνα, δεν μπορούσε να καταλάβει ποια ήταν η αιτία της διένεξης. Γι' αυτήν ο καβγάς ήταν απλώς το σήμα ότι έπρεπε να βιαστεί να τους σερβίρει όπως όπως την ομελέτα, κατευνάζοντάς τους με μια αιφνίδια είσοδο στον χώρο της τραπεζαρίας.

Ο γιος τους ήταν δύο χρόνων και έκανε ό,τι μπορούσε για να τους σπάει τα νεύρα στη διάρκεια της μέρας,

αλλά εκείνο το πρωί ήταν εξαφανισμένος, οπότε μπορούσαν να καβγαδίσουν με την ησυχία τους, υποθέτοντας ότι έπαιζε μόνος στο υπνοδωμάτιό του ή στα πόδια της γυναίκας που μαγείρευε. Ο άντρας σηκώθηκε οργισμένος, απογειώνοντας τον δεινόσαυρο ελάχιστα εκατοστά πάνω από τον ώμο της γυναίκας του, ενώ εκείνη το μόνο που πρόφτασε να κάνει ήταν να σκύψει στριφογυρίζοντας τις ρόδες του Autobianchi μπροστά από τη φουσκωμένη κοιλιά της. Τα τελευταία χρόνια είχε πάρει μερικά κιλά, που όλα στριμώχνονταν άχαρα γύρω από τη μέση και την κοιλιά της. Το Autobianchi πηγαινοερχόταν νευρικά πέρα δώθε μερικά εκατοστά από τον ελάχιστα ελκυστικό λόφο λίπους. Ήταν βέβαιο ότι ο άντρας θα προτιμούσε μια καλογυμνασμένη, μια επίπεδη κοιλιά στη θέση του. Για την ακρίβεια εκείνη ακριβώς τη στιγμή σκεφτόταν την τέλεια κοιλιά που ήθελε να έχει μπροστά του, για να την ξαπλώσει πάνω στο σκούρο ξύλο της τραπεζαρίας, σαρώνοντας τα πιάτα και τα απομεινάρια του θλιβερού πρωινού, κάνοντας έρωτα μαζί της ασταμάτητα, δίπλα στη γυναίκα που ετοίμαζε την ομελέτα στην κουζίνα και έχοντας τον γιο του κλειδωμένο στο παιδικό δωμάτιο. Τίποτα δεν τον ενοχλούσε στη σκηνή που φανταζόταν. Όλα παρέμεναν στη θέση τους, εκτός από τη γυναίκα του κι αυτό τον εκνευριστικό λόφο που είχε φυτρώσει στην κοιλιά της. Η αναπόφευκτη σύγκριση με το τέλειο σώμα της ερωμένης του τον εκνεύριζε. Την ίδια στιγμή και η γυναίκα του εκνευριζόταν για τον ίδιο λόγο, γιατί το ήξερε πως μια αψεγάδιαστη κοιλιά έπαιρνε τη θέση της όταν

δεν ήταν παρούσα, όταν αυτός ταξίδευε ή ξενυχτούσε στο αρχιτεκτονικό του γραφείο. Δεν είχαν όμως το θάρρος να μιλήσουν ανοιχτά γι' αυτό, ούτε να περάσουν τη γραμμή που θα έλυνε τον γόρδιο δεσμό, οπότε φώναζαν για όλα τ' άλλα, όπως φωνάζουν όσοι δεν θέλουν να λύσουν τίποτα.

Όταν σήκωσε τον δεινόσαυρο πιο ψηλά απ' όσο υπολόγιζε, δεν φανταζόταν ότι θα ακολουθούσε την επικίνδυνη τροχιά που θα τον κάρφωνε στο μάγουλό της. Ούτε ότι το Autobianchi θα της έπεφτε από τα χέρια, αντί να το σηκώσει για να αποκρούσει τον δεινόσαυρο. Την είχε χτυπήσει; Ήταν σίγουρος ότι δεν ήθελε να τη χτυπήσει, ότι αυτή είχε μετακινηθεί απότομα προς το μέρος του, ότι αυτή είχε φέρει το κεφάλι της ακριβώς στην τροχιά του δεινόσαυρου, όπως έφερνε γύρω γύρω τον καβγά τους νωρίτερα. Πιθανόν για να φτάσουν στο επίμαχο σημείο και να προσγειωθεί με φόρα η κουβέντα στην ξένη κοιλιά, στο ξένο σώμα, που αναστάτωνε και τους δύο για διαφορετικούς λόγους, αν και τελικά όχι και τόσο διαφορετικούς. Ακολουθούσαν εδώ και ώρα μια επικίνδυνη τροχιά στην κουβέντα τους και ήταν ζήτημα χρόνου να συμβεί το μοιραίο.

«Αίμα», φώναξε τρέχοντας προς τη μεγάλη τζαμαρία του σαλονιού.

Με την άκρη του ματιού της μόλις είχε δει την κόκκινη στάμπα στην μπλούζα του παιδιού.

«Δεν ήθελα να συμβεί κάτι τέτοιο», ψέλλισε ο άντρας, που ένιωθε ότι όλα έπαιρναν έναν πιο επικίνδυνο δρόμο στο εξής.

Κοίταξε τον δεινόσαυρο στο πάτωμα και τη γυναίκα του που απομακρύνθηκε σαν να μη νοιαζόταν για όσα είχαν προηγηθεί μεταξύ τους, σαν να ήθελε να σβήσει μεμιάς το συμβάν και τη βεβαιότητα ότι ο άντρας της είχε μια μυστική ζωή πια, μια νέα ερωτική φαντασίωση, που ήθελε απεγνωσμένα να τη δει να ανθίζει στην τραπεζαρία τους, δίπλα στο μεγάλο πορσελάνινο βάζο τους, σε όλα τα κοινά έπιπλά τους, που τα είχαν επιλέξει μαζί, και ότι την είχε χτυπήσει γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, γιατί δεν τον άφηνε στην ησυχία του, να κάνει ό,τι θέλει.

«Το παιδί», ούρλιαξε η γυναίκα πριν πεταχτεί στη βεράντα.

Ο άντρας υπέθεσε ότι το ξέσπασμά της είχε να κάνει με το γεγονός που είχε προηγηθεί και ότι ο γιος τους είχε γίνει μόλις μάρτυρας του καβγά. Αλλά η γυναίκα φώναζε για τον άγνωστο κίνδυνο που κύκλωνε το παιδί. Την ακολούθησε με μια μικρή καθυστέρηση, σαν να μην μπορούσε να αποφασίσει αν έπρεπε να τους πλησιάσει ξανά, λες και σε αυτή την απόφαση διακυβευόταν το μέλλον της σχέσης τους.

Τη στιγμή που έσκυψαν πάνω από το παιδί, διαπίστωσαν ότι επρόκειτο για κόκκινη μπογιά. Το χέρι του άντρα έτρεμε, όμως κατάφερνε να διατηρήσει ήρεμο το υπόλοιπο σώμα του. Αγκάλιασε τον γιο του. Ήταν μόνο το χέρι του που εξακολουθούσε να τρέμει. Καμιά φορά τα σώματα απομονώνουν ένα όργανο και τότε αναλαμβάνουν δράση τα υπόλοιπα. Το ίδιο συμβαίνει και με τα σπίτια. Όταν παύει να δουλεύει η κρεβατοκάμαρα, τη βγάζεις στο σαλόνι.

Ίσως αυτό έπρεπε να κάνει στο εξής, να ακολουθήσει τη συνταγή του σώματος. Το χέρι ήταν μουδιασμένο, αλλά τα υπόλοιπα λειτουργούσαν κανονικά. Η κρεβατοκάμαρα δεν έκανε τη δουλειά; Μπορούσε για ένα διάστημα να αναλάβει το σαλόνι. Το παιδί, αγνοώντας τον κίνδυνο που απειλούσε το οικογενειακό κουκούλι του, ξεφορτώθηκε το πινέλο για να χωθεί στην αγκαλιά της μάνας του.

«Μα εσύ είσαι μούσκεμα», είπε η γυναίκα σφίγγοντας το παιδί πάνω της.

«Πού στο καλό βρήκε το πινέλο;» αναρωτήθηκε ο άντρας παρατηρώντας τις στάμπες στις πλάκες του μπαλκονιού.

Κρατούσε το πινέλο όπως κρατάει κανείς το πειστήριο ενός εγκλήματος. Ένας κήπος από αδέξιες παπαρούνες φύτρωνε στα πλακάκια γύρω του. Στεκόταν στο κέντρο ενός μεγάλου πίνακα που είχε ζωγραφίσει ο γιος του και ήταν προφανές ότι το πινέλο είχε καταλήξει στα χέρια του από τον γείτονα ζωγράφο.

«Είναι σίγουρα από δίπλα», είπε κοιτάζοντας το πλαστικό πλέγμα το οποίο είχαν τοποθετήσει ειδικά για το παιδί στο κενό που υπήρχε ανάμεσα στο γυάλινο διαχωριστικό των δύο μπαλκονιών και στον τοίχο.

Το πλέγμα ανάμεσα στα δύο μπαλκόνια είχε υποχωρήσει.

Η γυναίκα τον αγνόησε και μετέφερε το παιδί αγκαλιά μέσα στο σαλόνι. Το βλέμμα της βοηθού που κατέφθανε με την ομελέτα στα χέρια καρφώθηκε επίμονα στην κοκκινίλα στο μάγουλό της.

«Τι έγινε;» ρώτησε σαστισμένη.

«Κάπου πασαλείφτηκε με χρώμα», αποκρίθηκε νευρικά η γυναίκα αφαιρώντας την μπλούζα του παιδιού. «Είναι μούσκεμα».

«Τι κάθεσαι και κοιτάς εσύ;» αγρίεψε ο άντρας μπαίνοντας με φόρα ανάμεσά τους. «Θα έπρεπε να τον προσέχεις. Αυτός είναι η δουλειά σου, όχι τ' αυγά».

«Αυτός είναι η δουλειά όλων μας», του έκοψε τη φόρα η γυναίκα του. «Δύο χέρια και δύο πόδια έχει, όχι δεκατέσσερα».

Ο άντρας βγήκε ξανά στη βεράντα. Δεν ήθελε να τη βλέπει, ούτε να την ακούει. Τώρα τον ξεφτίλιζε ακόμη και μπροστά στην οικιακή βοηθό. Ήξερε πολύ καλά ποια ήταν η δουλειά του. Ακολούθησε τις στάμπες με το χρώμα και έφτασε στο γυάλινο διαχωριστικό που υπήρχε ανάμεσα στα δύο μπαλκόνια.

«Θα μπορούσε να είχε πέσει στην πισίνα», μονολόγησε και ένιωσε ανακούφιση για τον κίνδυνο που είχαν μόλις αποφύγει.

Ένας πρωινός καβγάς που θα κατέληγε σε μια αδιανόητη τραγωδία. Ο μώλωπας στο μάγουλο της γυναίκας του ήταν μάλλον ένα ελάχιστο τραύμα μπροστά σε αυτό που θα μπορούσε να συμβεί.

Σκαρφάλωσε στην κουπαστή φωνάζοντας το όνομα του γείτονα. Δεν πήρε απάντηση. Πρόσεξε ότι οι κόκκινες στάμπες συνέχιζαν μέχρι την ανοιχτή τζαμαρία του διπλανού διαμερίσματος και μετά χάνονταν. Ένα ελαφρύ αεράκι πηγαινοέφερνε τις κουρτίνες στο σαλόνι, αλλά δεν μπορούσε να δει τίποτα πίσω από την τζαμαρία. Φώ-

ναξε ξανά το όνομα του γείτονα και τότε μόνο είδε τον μαύρο όγκο που επέπλεε στο κέντρο της πισίνας. Κάποιος με μαύρο κοστούμι ήταν ακίνητος, με τα χέρια του ανοιχτά σε σχήμα σταυρού. Τεντώθηκε στο κάγκελο για να βεβαιωθεί ότι βλέπει καλά. Τα κοντά μαύρα μαλλιά της ακίνητης φιγούρας σχημάτιζαν ένα σκοτεινό στεφάνι γύρω από το κεφάλι της. Δεν μπορούσε να δει το πρόσωπο. Σηκώθηκε στις μύτες των ποδιών φωνάζοντας ξανά το όνομα του γείτονα. Δεν απάντησε κανείς.

«Τι στον διάολο έγινε», μουρμούρισε. «Ωραία αρχίζει η μέρα».

Ο όγκος στην πισίνα παρέμεινε ακίνητος. Όταν κατάλαβε ότι δεν επρόκειτο να του απαντήσει κανείς, σκαρφάλωσε στα κάγκελα για να προσγειωθεί στη γειτονική βεράντα με έναν γδούπο.

«Τι συμβαίνει; Μ' ακούτε;» φώναξε ο άντρας πλησιάζοντας στην πισίνα.

Γονάτισε για να διαπιστώσει ότι τελικά ήταν γυναίκα αυτή που επέπλεε στο νερό, μέσα σε ένα αντρικό σακάκι, που της έπεφτε μεγάλο.

«Βοήθεια, βοήθεια!» άρχισε να φωνάζει.

Κανείς γείτονας δεν ασχολήθηκε, κανείς δεν βγήκε στο μπαλκόνι του, μόνο ο σκύλος που λύσσαγε από απέναντι επέμενε να τον κοιτάζει. Αυτή που ανταποκρίθηκε έπειτα από λίγο στο κάλεσμά του και έτρεξε στο διαχωριστικό ήταν η γυναίκα του – η μόνη που δεν ήθελε να ξαναδεί μπροστά του εκείνο το πρωί. Όπως γύρισε και την κοίταξε, με την κόκκινη στάμπα στο πρόσωπό της,

σκέφτηκε πως όσο κι αν τη χτυπούσε, ό,τι και αν της έκανε, εκείνη πάλι θα έτρεχε πίσω του. Τα θηράματα δεν επιλέγουν τον κυνηγό τους και όσο κι αν του το έπαιζε θύμα, στην πραγματικότητα εκείνος ήταν το θήραμά της σε ένα ανελέητο κυνηγητό, που δεν θα του επέτρεπε ποτέ να της ξεφύγει, ακόμη και αν πηδούσε από μπαλκόνι σε μπαλκόνι.

«Θα τρελαθούμε», μονολόγησε τρέχοντας προς την ανοιχτή τζαμαρία. «Γιώργο», φώναξε ξανά και ξανά το όνομα του γείτονα.

Έσκυψε στο τζάμι, χωρίς να περάσει μέσα στο σαλόνι. Όλα έμοιαζαν τακτοποιημένα, αλλά ένα μεγάλο τμήμα του πατώματος είχε καλυφθεί από νερό. Κάποια διαρροή; Όπως και να 'χε, ο γείτονάς του ήταν άφαντος. Κάτι έπρεπε να κάνει. Επέστρεψε στην άκρη της πισίνας. Παρατήρησε το άγνωστο πρόσωπο, που είχε τα μάτια του ορθάνοιχτα, και ταράχτηκε με τη σκέψη ότι θα προτιμούσε να έβλεπε τη γυναίκα του στη θέση της, να επιπλέει στο κέντρο της πισίνας. Ό,τι ήταν να γίνει έπρεπε να γίνει γρήγορα. Βόλεψε τα γόνατά του δίπλα στο νερό και κρατήθηκε από μια σιδερένια λαβή. Σε δευτερόλεπτα ένιωσε να χαϊδεύει την υγρή επιφάνεια, αλλά το μόνο που χάιδευε ήταν ένα νέο, ανεξερεύνητο πεδίο εντός του, που τον ήθελε να ψαρεύει νεκρή –σε μια θάλασσα, σε μια πισίνα, οπουδήποτε– όχι μια άγνωστη αλλά τη γυναίκα του.

«Κάπως έτσι γίνονται τα εγκλήματα πάθους», ψέλλισε.

«Μην αγγίξεις τίποτα, Δημήτρη», ούρλιαξε η γυναίκα του από το διαχωριστικό.

Ήταν σαν να του φώναζε να μην αγγίξει ξανά την ερωμένη του. Φαίνεται πως ο καβγάς τους δεν θα τελείωνε ποτέ. Γύρισε και την κοίταξε σαν υπνοβάτης. Πώς ήταν δυνατόν; Έμοιαζε να βρίσκεται ταυτόχρονα στην πισίνα και στο διπλανό μπαλκόνι. Η παράδοξη αίσθηση τον ζάλισε. Τι ήταν αυτά που σκεφτόταν; Προφανώς είχε ταραχτεί με το θέαμα και δεν μπορούσε να σκεφτεί λογικά. Το κεφάλι της γυναίκας του κρεμάστηκε στο πλάι του διαχωριστικού συνεχίζοντας να του δίνει οδηγίες. Ο τόνος της φωνής της ανάμεσα στα γαβγίσματα τον τρέλαινε. Ευχήθηκε να τη σταματούσε κάποιος διά παντός, για να μη χρειαστεί να το κάνει ο ίδιος. Το παιδί στο σαλόνι έτρωγε την ομελέτα τους, εκείνη εξακολουθούσε να ουρλιάζει, αυτός τεντωνόταν σαν τόξο πάνω από την υγρή επιφάνεια και εξακολουθούσε να αναρωτιέται αν έπρεπε να πιάσει την άγνωστη ή αν έπρεπε να την παρατήσει εκεί και να επιστρέψει στο διαμέρισμά τους για να σκοτώσει τη γυναίκα του.

«Σκάσε επιτέλους», ούρλιαξε.

Έσκυψε στο νερό, που έγινε καθρέφτης. Το πρόσωπό του ήταν άδειο. Το σώμα δίπλα του ήταν κι αυτό άδειο. Ανατρίχιασε μπροστά στον απόκοσμο καθρέφτη και στο κενό που ανοιγόταν μπροστά του.